

## Nr 219.

Av herr **Berglund**, i anledning av Kungl. Maj:ts förslag till lag med vissa ändrade bestämmelser mot oskäligen hyresstegrings m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 352 föreslås att riksdagen skall besluta för ytterligare ett år antaga lag mot oskäligen hyresstegrings. Här om är intet att säga, men då jag i egenskap av ledamot i Stockholms stads sjunde hyresnämnd påträffat flera fall, där en hyresvärd begagnat sig av hyresstegringslagens av 1920 ordalydelse på ett för rättsskänslan upprörande sätt, anhåller jag att få föreslå en mindre ändring i det nu framlagda förslaget.

För belysande av frågan vill jag härmed anföra ett par exempel.

Enligt gällande hyresstegringslag § 6, moment 1, andra stycket, kan hyresnämnd icke företaga reglering av hyresbelopp beträffande lägenhet, som den 25 maj 1917 icke varit uthyrd.

Inom nämndens verksamhetsområde finns en villabyggnad, inrymmande två lägenheter om ett rum och kök, varav ägaren disponerat den ena lägenheten, under det att den andra uthyrts. För den sistnämnda lägenheten reglerades hyran under år 1919. Därefter lyckades villaägaren på något sätt bli av med sin hyresgäst. Sedan flyttade han själv in i dennes lägenhet, för vilken hyresnämnden, såsom nyss nämnts reglerat hyran, och hyrde i stället ut sin egen lägenhet, vilken icke tidigare varit uthyrd, ehuru villan uppfördes omkring år 1911. För denna lägenhet uppbär ägaren för närvarande en årlig hyra av 1,200 kronor, utan att hyresnämnden sålunda kan verkställa reglering. Villan torde vid tiden för uppförandet betingat ett pris av cirka 7,000 kronor. På sex år hinner alltså denna hy-

resgäst betala hela huset åt ägaren, oaktat denne själv har fri bostad under tiden.

Ett annat exempel: en större villa på fem rum och kök, vilken uppfördes omkring år 1909, beboddes av ägaren ensam till i maj 1920. Villan uthyrdes på hösten sistnämnda år för en hyra av kronor 3,100, med åliggande tillika för hyresgästen att bekosta alla onera jämte tomträttsavgälder, vilket tillsammans torde belöpa sig till omkring 400 kronor, alltså en hyra av 3,500 kronor per år eller 700 kronor per rum i en av Stockholms förstäder. Det kan tilläggas, att villan var dåligt underhållen, samt att värmeledningen ej var användbar. Sannolikt har villan på sin tid kostat cirka 10,000 kronor i uppförande.

Det torde vara nog med dessa två exempel för att belysa frågan, ehuru en mängd liknande fall skulle kunna anföras från ovannämnda hyresnämnds verksamhetsområde. Endast den stora bostadsnöden möjliggör dylika ockerhyror.

I nuvarande tid av arbetslöshet, då man kan befara, att många måste sälja sina egna hem, vilka då vanligen övertagas av någon enskild, som lämnat lån, liggande över kassalånet, kommer säkert en oförändrad formulering av hyresstegringslagens § 6 i ovannämnda avseende att obevekligt utnyttjas så långt man kan, utan att komma i kollision med ockerlagen. Även torde många, som hittills ej haft vetskap om lydelsen av § 6 i hyresstegringslagen efterhand som denna blir mera känd, komma att begagna sig av lagens bestämelse till egen förmån på ett oskäligt sätt.

Med anledning av vad jag ovan anfört hemställes vördsamt,

att riksdagen måtte vidtaga sådan ändring i den föreslagna lagen § 6, mom. 1, andra stycket, att orden i andra raden »eller tidigare varit uthyrd» utbytas mot orden »eller tidigare varit tagen i bruk».

Stockholm den 30 april 1921.

*J. E. Berglund.*